

הנקראת קדש הקדשים בכדי לקבל משם את הארתם (מק"מ) **אַתְּ דְּבִקּוּתָא**
דְּרַעֲוָא דְּכַהֲנֵי לְיוֹאֵי וְיִשְׂרָאֵל לְעֵילָא, עַד הֵיכָן אִיהוּ
סְלֵקָא. אולם אני שואל שההתדבקות של הרצון ועליית המ"ן של הכהנים בעבודתם
 בימין והלויים בדוכנם בשמאל והישראלים במעמדם באמצע עד איזה פרצוף וספירה היא
 עולה למעלה (ע"פ הרמ"ק).

צריך להמשיך את הכוונה שיעלה עד אין סוף

אָמַר לִיהָ הָא אֲוֹקִימָנָא, עַד אֵין סוּף, אמר לו הרשב"י לרבי אלעזר
 בנו להשיב לו על שאלתו שהרי ביארנו שלא מספיק לכוון רק להעלותו עד הבינה
 אלא צריך להמשיך את הכוונה שיעלה עד אין סוף שהוא עולם הא"ק הנקרא אין סוף כלפי
 עולמות אבי"ע (מק"מ) ומי שלא ממשיך את הכוונה שיעלה עד האין סוף הוא גורע את
 הכוונה (רמ"ק) **דְּכָל קְשׁוּרָא וְיַחְוּדָא וְשְׁלִימוֹ,** שהרי כל הקשר של
 הספירות והיחוד של ז"ן והשלמות הוא כדי לקושרם בג"ר (רמ"ק) **לְאַצְנָעָא**
בְּהוּא צְנִיעוּ, דְּלֹא אַתְּ דְּבִק, וְלֹא אַתְּ יִידַע, דְּרַעֲוָא דְּכָל
רְעוּיָן בִּיהָ. והוא להצניע אותם במקום הצניעות העליון שהוא בא"ק שלא נדבק בו
 אף אחד להשיגו ולא נודע לאף אחד מעולם שהוא הרצון, שכל הרצונות תלויים ונמצאים
 בו **אֵין סוּף לָא קִימָא לְאוֹדְעָא,** ואין סוף שהוא הא"ק (מק"מ) אינו עומד
 להיוודע **וְלֹא לְמַעַבַּד סוּף,** ולא שייך לעשות בו גבול וסוף שהוא המלכות
 (מק"מ) **וְלֹא לְמַעַבַּד רֵאשׁ** וכן לא שייך לעשות בו ראש שהוא החכמה הנקרא

ראש (מק"מ) **דְּאֵינִין**. (נ"א ראש כְּמָה דְּאֵינִין) **קְדָמָאָה, אַפִּיק ראש וְסוּף,**
 כי א"ק אינו כמו פרצוף א"א הנקרא אין כי הוא כולל ג"ר דהיינו אי"ן א' הוא הכתר י' הוא
 החכמה י' הוא הבינה והוא יש בו ראש וסוף, ומשא"כ א"ק (רמ"ק) **מָאן ראש.** ושואל
 מי הוא בחינת הראש שיש בא"א **דָּא נְקוּדָה עֲלָאָה, דְּאִיהִי רִישָׁא**
דְּכָלָא סְתִימָאָה, דְּקִיּוּמָא גוּ מַחֲשָׁבָה. ומשיב שזו הנקודה העליונה
 שהיא החכמה (רמ"ק) שהוא הראש של כל הבחינות והוא סתום ונעלם שהוא יונק ממוחא
 סתימאה הנקרא מחשבה (מק"מ) **וְעֵבִיד סוּף, דְּאַקְרִי סוּף דְּדָבָר,** וכן א"א
 עשה סוף שהוא הוציא את הכל עד המלכות שהמלכות היא נקראת סוף דבר לפי שהיא
 בסוף האצילות (רמ"ק) **אַבְל לְהָתָם אֵין סוּף.** אולם בא"ק אין שם גבול וסוף
 שהוא המלכות.

הכתר נקרא אין שאין לאדם שום השגה בו

לָאו רְעוּתִין, לפי שבא"ק אין בחינות של רצונות כמו בכתר (רמ"ק) **לָאו**
נְהוּרִין, ולא בחינות של אורות כמו בחכמה (רמ"ק) **לָאו בּוֹעִינִין**
בְּהוּא אֵין סוּף, ולא בחינות של נרות כמו בבינה (רמ"ק) והבחינות הללו לא
 נמצאים באין סוף שהוא א"ק לפי ששם הכל נעלם בדקות גדול (מק"מ) **כָּל אֵלִין**
נְהוּרִין וּבוֹעִינִין תְּלִיין לְאַתְקִיּוּמָא בְּהוּ, כי האלו הבחינות של
 האורות שחכמה והנרות שבבינה הם תלויים ונמצאים רק כדי להיות שורש אל המידות
 התחתונות (רמ"ק) **וְלָא קִיּוּמִי לְאַתְדְּבָקָא, מָאן דְּיַדְע וְלָא יַדְע,**
 והם אינם עומדים כדי שידבקו וישיגו וידעו אותם מחמת עצמם בין הצדיקים היודעים את

סודות התורה לאמיתתם ובין אותם שלא יודעים אלא רק קצת (מק"מ) והכתר **לֹא אִיהוּ אֱלֹהִים רָעוּ עֲלֵאָה סְתִימָאָה דְכָל סְתִימִין, אִין**. הוא אינו אלא רצון עליון והוא סתום מכל הסתומים שאפילו הספירות שתחתיו לא יודעות ולא מסיגות בו והוא נקרא אין כי אין לשום אדם השגה בו ואין מי שיבינהו ולכן נקרא אין (מק"מ) והרמ"ק ביאר שנקרא אין ע"ש שהכתר כולל ג"ר דהיינו אי"ן שאות א' היא הכתר ואות י' היא החכמה ואות ן' היא הבינה וכולם בו הם אין והעלם.

עליית הכוונה באדם ע"י הקרבן הוא עד הרצון העליון

וְכִד נְקוּדָה עֲלֵאָה, וְעֲלֵמָא דְאֵתִי, אֶסְתְּלֶקוּ, וְכַאֲשֶׁר הִנְקוּדָה
העליונה שהיא החכמה והעולם הבא שהיא הבינה עולים לכתר (רמ"ק) **לֹא יִדְעִין בַּר יִרְחָא, כְּמַאן דְאֶרְחָ בִּירְחָא וְאֶתְבָּסָם**, הם לא משיגים שם אלא רק את בחינת הריח העולה מהקרבן לשם (רמ"ק) כמו מי שמריח בריח טוב ומתבשם ממנו **וְלֹא דָא נִיִּרְחָא** (ס"א ניחוח) **דְהָא כְּתִיב** ואין זה בחינת נחת הנקרא ניחוח, שהרי כתוב בפסוק (ויקרא כו) **וְלֹא אֶרִיחַ בִּירִיחַ נִיחֻחְכֶם**, ומבואר מהפסוק שריח וניחוח הן שתי בחינות **דְהָא יִרִיחַ נִיחֻחַ יִרְחָא דְרַעוּתָא**, שהרי ריח ניחוח פירושו הריח של הרצון **דְכָל הַיְי רַעוּתָא דְצִלּוּתָא**, של כל אותם הרצונות של תפילת ישראל במעמדם (רמ"ק) **וְרַעוּתָא דְשִׁירְתָא**, והרצונות שעולים משירת הלויים בדוכנם **וְרַעוּתָא דְכְּהֵנִי**, והרצונות שעולים מכוונות הכהנים בעבודתם **דְכֻלְהוּ רְזָא דְאָדָם**,

שכולם הם סוד תיקון האדם העליון **פְּדִין כְּלֵהוּ אֶת־עֲבִידוֹ רְעוּתָא**
חָדָא, וְהָהוּא אֶקְרִי נִיחוּת, ואז כולם נעשים רצון אחד והרצון הזה נקרא
 ניחוח שפירוש ניחוח הוא **רְעוּתָא: פְּתַרְגוּמוֹ.** רצון כמו תרגומו **פְּדִין**
כְּלָא אֶתְקָשֶׁר וְאֶתְנַהֵיר פְּחָדָא כְּדָקָא יְאוּת, כְּמָה
דְּאֶתְמַר. ואז כל העולמות נקשרים ומאירים כאחד כראוי כמו שביארנו וזוהי התשובה
 על קושית רבי אלעזר ששאל עד היכן מגיעה הכוונה של הכהנים והלויים והישראלים
 בקרבן והתשובה היא שעלית הכוונה באדם ע"י הקרבן הוא עד הרצון העליון שידבק הכל
 במאציל העליון ואז יאירו הספירות באחדות כאחד לפי שבערך המאציל אין שום שינוי בין
 ספירה לספירה כי אין לפניו ריבוי אלא אחדות גמורה בין כולם (רמ"ק).

לשון צו מלמד על עבודה זרה שהיא ברשות הכהנים

וְעַל דָּא אֶתִּיהִיבַת הַאי סְטָרָא אַחְרָא בִּידָא דְכַהֲנָא,
 ועל זה שהקרבנות מסלקים את אחיזת החיצונים מהקדושה אז לכן ניתנת הסטרא
 אחרא של הטומאה בידי הכהן להכניע אותה **דְּכַתִּיב,** שכתוב בפסוק (דף כ"ז ע"א) **צו**
אֶת אֶהְרֹן וְאֶת בָּנָיו לֵאמֹר. רִזָּא חֲכָא, דְּהָא אוֹקִימָנָא,
לִית צו אֶלָּא עֲבוּדָה זָרָה. ויש כאן סוד שהרי למדנו שאין לשון צו מלמדת
 אלא על ריחוק מע"ז שמילת צו היא מלשון זירוון ואין לך עבירה שצריכה זירוון כמו ע"ז
 (רמ"ק) **וְחֲכָא אֶתִּיהִיבַת לִיהּ לְאֶתְוֹקְדָא הָהוּא מְחֻשְׁבָּה**
רְעָה, וְלֹא־עֲבָרָא לָהּ מִגּוֹ קְדָשָׁא, וכאן ניתן לכהן כח ע"י עבודת
 הקרבנות לשרוף את המחשבה הרעה של העבודה זרה ולסלקה ולהעבירה מהקדושה בכדי